

■ Όχι άγγαραία, αλλά εὐλογία ἢ περιποίησης τῶν ἡλικιωμένων

Αγόγγυστης ὑπομονῆς εὐωδία*

«Ὑπηρετῶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό...»

Μαρτυρία κυρίας Ἄννας Καραϊσκου-Στύκα ἀπὸ τὴν Βέροια:

«Εἶμαι 30 χρόνια παντρεμένη καὶ ἔζησα 26 χρόνια μὲ τὴν πεθερά μου στὸ ἴδιο σπίτι.

Πέρασα πολὺ δύσκολα, γιατί τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη ἦταν κατάκοιτη.

Ἐργαζόμουν καὶ ὅταν γύριζα στὸ σπίτι εὗρισμα τὴν πεθερά μου λερωμένη καὶ τὸ σπίτι ἄνω-κάτω πού μύριζε.

Τὸν πρῶτο καιρὸ πού μύριζε τὸ σπίτι δὲν ἤθελα νὰ ἔρχεται κανεῖς.

Ἀπὸ τὴν στιγμή πού (μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Πνευματικοῦ μου) δὲν τὸ ἔβλεπα σὰν ἀγγαραία, ἀλλὰ σὰν εὐλογία, ἔπαψε νὰ μοῦ μυρίζη τὸ σπίτι.

Ἐβαζα μὲ τὸν λογισμό μου ὅτι ὑπηρετῶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

Μία φορὰ πού εἶχα λογισμοὺς καὶ γόγγυσα, τότε αἰσθάνθηκα πάλι τὴν δυσωδία...

Ἐνα βράδυ ἦμουν μόνη μου στὸ σπίτι καὶ ἡ γιαγιά στὸ δωμάτιό της.

Πῆγα νὰ δῶ τί κάνει καὶ βλέπω νὰ ἔχη λερώσει τὰ πάντα, σεντόνια, κουρτίνες, χαλιά.

Ἐνῶ κανονικὰ ἔπρεπε νὰ βρωμᾶνε, ἔνιωσα μιὰ εὐωδία πού δὲν πρόκειται νὰ τὴν ξεχάσω ποτέ,

καὶ μιὰ γαλήνη μέσα μου γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, μέχρι ποὺ καθαίρισα τὴν γιαγιά.

Απὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔνιωσα τὴν εὐωδία, μέχρι ποὺ ἐκοιμήθη ἢ γιαγιά, κάθε φορὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν καθαρίσω καὶ νὰ τῆς κάνω μπάνιο, ἔνιωθα μέσα μου μιὰ γαλήνη, μιὰ ἡρεμία καὶ δὲν μοῦ μύριζε τίποτε».

(*) Ἀσκητὲς μέσα στὸν κόσμο, Τόμος Α', Ἁγιον Ὄρος 2008, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», σελ. 376-377, Μεταμόρφωσι Χαλκιδικῆς. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.